NORAKSTS
Lieta Nr.A42250505
143/AA 43-0400-7/7

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 19.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja V.Kakste,
tiesneses L.Vīnkalna un Z.Kupce,

piedaloties *R.S.* pārstāvim *J.M.* un Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes pārstāvim Mārtiņam Birkmanim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *R.S.* (personas kods */dzēsts personas kods/*) pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 21.janvāra lēmuma Nr.104 atcelšanu daļā un Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003 atcelšanu, sakarā ar *R.S.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 29.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1.1] 2004.gada 16.novembrī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.KP 003946, kurā konstatēts, ka 2004.gada 16.novembrī plkst.6^{40} *R.S.* vadīja automašīnu *Mercedes Benz*, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu virzienā no Jāņogu ielas puses uz Taisno ielu ar ātrumu 83 kilometri stundā (turpmāk – km/h) atļauto 50 km/h vietā. Ātrums fiksēts ar radaru Stalker 21747, iespējamais minimālais ātrums 78 km/h. Vadītājs nepakļāvās inspektora rīkojumam apturēt transportlīdzekli un, palielinot ātrumu, turpināja braukt. *R.S.* vadītā automašīna tika aizturēta Rīgas rajonā uz HES ceļa.

Protokolā norādīts, ka pārkāpts Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 68.2., 68.1. un 114.punkts, tādējādi izdarot administratīvos pārkāpumus, kas paredzēti Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{5}panta ceturtajā daļā un 149.^{8}panta sestajā daļā.

[1.2] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas priekšnieka vietnieka 2004.gada 23.novembra lēmumu Nr.050/KP 003946 *R.S.* piemērots naudas sods 200 latu apmērā un atņemtas visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 24 mēnešiem.

[1.3] Nepiekrītot [1.2] minētajam lēmumam, *R.S.* to apstrīdēja augstākai amatpersonai.

[2] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 atcelts [1.2] minētais lēmums un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļai. Lēmumā arī norādīts *R.S.* saukt pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[4]panta ceturto daļu, 149.[5]panta ceturto daļu un 149.[8]panta sesto daļu.

Lēmumā norādīts, ka *R.S.* rīcībā saskatāmas arī LAPK 149.[4]panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, jo *R.S.* vadīja transportlīdzekli laikā, kad stājies spēkā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums. *R.S.* vadītāja apliecības Nr.A564349 derīguma termiņš beidzies 2004.gada 21.jūlijā.

[3.1] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas priekšnieka vietnieka 2005.gada 3.februāra lēmumu Nr.050/KP 003946 par LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā un 149.[8]panta sestajā daļā paredzēto pārkāpumu izdarīšanu *R.S.* piemērots naudas sods 200 latu apmērā un atņemtas visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 24 mēnešiem.

[3.2] Nepiekrītot [3.1] minētajam lēmumam, *R.S.* to apstrīdēja augstākai amatpersonai.

[3.3] Ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.1003 nolemts atstāt negrozītu [3.1] minēto lēmumu un noraidīt *R.S.* iesniegumu.

[4] 2005.gada 1.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemta *R.S.* sūdzība (turpmāk – pieteikums), kurā lūgts atcelt Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 daļā, ar kuru nolemts nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļai, kā arī nolemts *R.S.* saukt pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[4]panta ceturto daļu, 149.[5]panta ceturto daļu un 149.[8]panta sesto daļu.

Pieteikumā norādīts, ka ar Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 nolemts pieteicēju sodīt par LAPK 149.[4]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu, par kuru nebija sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols. Pārsūdzētais lēmums tika pieņemts bez pieteicēja klātbūtnes.

2005.gada 18.maijā Administratīvajā rajona tiesā tika saņemta *R.S.* sūdzība (turpmāk – pieteikums), kurā lūgts atcelt Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.1003.

Pieteikumā norādīts, ka pieteicējs 2004.gada 16.novembrī vadījis automašīnu *Mercedes Benz*, ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, ar kuru braucis Rīgas rajonā pa Rīgas apvedceļu. Pēc

ceļu policijas darbinieka pirmā pieprasījuma apturējis automašīnu. Rīgas pilsētā Maskavas ielā nav bijis. Turklāt sods piemērots par LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu, kaut gan administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīta nepakļaušanās atkārtotai policijas darbinieka prasībai. Pārsūdzētais lēmums pieņemts bez pieteicēja klātbūtnes.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2005.gada 18.augusta lēmumu administratīvā lieta Nr.A42296605, kas ierosināta, pamatojoties uz *R.S.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmuma Nr.104 atcelšanu daļā, pievienota administratīvajai lietai Nr.A42250505, kas ierosināta, pamatojoties uz *R.S.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003 atcelšanu.

[6] Ar Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 29.decembra spriedumu noraidīts *R.S.* pieteikums par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.103 atcelšanu un izbeigta tiesvedība lietā daļā par *R.S.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmuma Nr.104 atcelšanu daļā.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem:

[6.1] Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmums Nr.104 daļā par lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai ir starplēmums, kas nerada pieteicējam tiesiskas sekas, līdz ar ko nav pārsūdzams Administratīvajā rajona tiesā. Arī konstatējumam, ka pieteicējs saucams pie atbildības saskaņā ar LAPK 149.[4]panta ceturto daļu, nav pabeigtības rakstura;

[6.2] nav pamatots pieteicēja arguments, ka vēlāk iegūtie policistu ziņojumi nevar tikt vērtēti šajā lietā, jo no Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 81.panta pirmās daļas, 59.panta un LAPK 243.panta izriet augstākas iestādes tiesības izskatīšanas laikā iegūt papildu informāciju;

[6.3] viens no apstrīdēšanas procesa mērķiem ir dot iestādei iespēju labot pieļautās kļūdas, tādēļ Ceļu policijas nodaļas kļūda, nepilnīgi aprakstot pārkāpuma objektīvo pusi, nav šķērslis augstākai iestādei šo kļūdu labot. Tā kā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 8.aprīļa lēmumā ir konstatēta atkārtota nepakļaušanās policijas darbinieka prasībai apturēt transportlīdzekli, *R.S.* pamatoti saukts pie atbildības par LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu;

[6.4] par nenozīmīgu atzīstama pieteicēja norāde, ka sākotnējo lēmumu sastādījušas divas personas. Atbildību par pieņemto lēmumu uzņemas amatpersona, kas to parakstījusi, konkrētajā gadījumā – Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietniece;

[6.5] *R.S.* pārkāpumi ir pierādīti ar policistu Ģ.Kraujas un O.Miķelsona dienesta ziņojumiem un administratīvā pārkāpuma protokolu. Policijas darbinieku sniegtais notikumu izklāsts atzīstams par ticamu, savukārt pieteicēja paskaidrojumu objektīvo ticamību mazina viņa tiešā ieinteresētība izbēgšanā no administratīvā soda.

[7] Par Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 29.decembra spriedumu *R.S.* iesniedzis apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti:

[7.1] 2005.gada 31.martā Administratīvās rajona tiesas tiesnese nolēma pieņemt *R.S.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmuma Nr.104 atcelšanu daļā un ierosināt administratīvo lietu. Tiesnese nekonstatēja APL 191.panta pirmās daļas 1.punktā paredzēto, proti, ka lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā. Tādējādi, nolemjot izbeigt tiesvedību šajā pieteikuma daļā, ir pārkāpts tiesiskās paļāvības princips. Tiesa nepamatoti atzina, ka Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2005.gada 21.janvāra lēmums Nr.104 uzskatāms par starplēmumu, jo minētais lēmums rada tiesiskas sekas *R.S.* Arī atbildētāja pārstāve atzina, ka lieta nepamatoti nosūtīta jaunai izskatīšanai pēc LAPK 149.^{4}panta ceturtās daļas. Turklāt joprojām nav pieņemts lēmums par *R.S.* saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4}panta ceturto daļu vai lietvedības izbeigšanu;

[7.2] tiesa nepamatoti norādījusi uz iestādes tiesībām turpināt vākt pierādījumus administratīvajā procesā. Šāda norāde ir pretrunā ar LAPK 246.panta pirmo daļu, 243.pantu un 19.nodaļu kopumā. Turklāt augstākas iestādes tiesības vākt informāciju nonāktu pretrunā ar APL 14.^{1}pantā paredzēto procesuālā taisnīguma principu. No 2005.gada 7.martā uzsāktā administratīvā procesa redzams, ka pieteicējam netika dota iespēja sniegt papildu paskaidrojumu un viņš pirms lēmuma pieņemšanas netika iepazīstināts ar iegūtajiem pierādījumiem;

[7.3] tiesa nepamatoti atzinusi, ka galīgajā augstākas iestādes lēmumā fiksētie apstākļi aizstāj pareizu administratīvā pārkāpuma objektīvās puses fiksēšanu administratīvā pārkāpuma protokolā;

[7.4] administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīti liecinieki, kas varētu apstiprināt notikumu. Policijas darbinieki Ģ.Krauja un O.Miķelsons netika nopratināti tiesas sēdē kā liecinieki, līdz ar ko nav saprotams, uz kāda pamata minēto amatpersonu dienesta ziņojumi vērtējami kā pierādījumi;

[7.5] tiesa ir pārkāpusi APL 103.panta otro daļu, proti, nav objektīvi noskaidrojusi lietas apstākļus, un 150.pantu.

[8] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis uzturēja apelācijas sūdzību un sākotnējo pieteikumu uz tajos minētajiem motīviem.

Atbildētāja pārstāvis apelācijas sūdzību un sākotnējo pieteikumu neatzina un lūdza tos noraidīt.

Tiesas sēdē nopratināts liecinieks Ģirts Krauja.

Motīvu daļa

[9] Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, liecinieka liecību un izvērtējusi administratīvās lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka *R.S.* apelācijas sūdzība nav pamatota, bet pieteikums ir noraidāms.

[10] Lietā vispirms ir strīds par to, vai Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks ar 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 pamatoti atcēla Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas priekšnieka vietnieka 2004.gada 23.novembra lēmumu Nr.050/KP 003946 un lietu nosūtīja jaunai izskatīšanai, cita starpā, lai *R.S.* sauktu pie administratīvās atbildības arī pēc LAPK 149.[4]panta ceturtās daļas.

Pirmās instances tiesa šajā daļā lietu izbeigusi, norādot, ka lēmums minētajā daļā atzīstams par starplēmumu, kas pieteicējam nerada tiesiskas sekas, līdz ar ko nav pārsūdzams.

Pieteicējs norāda, ka 2005.gada 21.janvāra lēmums Nr.104 ir pamatots un tiesisks daļā, ar kuru tika atcelts zemākas iestādes lēmums par soda noteikšanu, bet prettiesisks daļā, ar kuru lieta tika nosūtīta jaunai izskatīšanai. Turklāt pieteicējs šajā sakarībā norādījis, ka ar administratīvās lietas ierosināšanu minētajā daļā viņam radusies tiesiskā paļāvība, ka lieta ir izskatāma administratīvajā procesā.

Tādējādi nepieciešams noskaidrot, kurš administratīvais akts uzskatāms par galīgo noformējumu konkrētajā lietā.

[11] No lietas materiāliem redzams, ka ar 2004.gada 23.novembra lēmumu *R.S.* tika noteikts administratīvais sods par 149.[5]panta ceturtajā daļā un 149.[8]panta sestajā daļā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem (tā kā tas konstatēts administratīvā pārkāpuma protokolā). Sods noteikts – visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana uz 24 mēnešiem un naudas sods 200 lati.

Izskatot minētā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumu, augstāka iestāde atzinusi, ka *R.S.* saucams pie administratīvās atbildības par LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā, 149.[8]panta sestajā daļā, kā arī 149.[4]panta ceturtajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Līdz ar to augstāka iestāde ar 2005.gada 21.janvāra lēmumu atcēlusi zemākas instances lēmumu un atzinusi, ka zemākā iestādē lieta ir izskatāma atkārtoti.

Zemāka iestāde, 2005.gada 3.februārī lietu izskatot atkārtoti, atzinusi, ka *R.S.* pie administratīvās atbildības saucams par LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā un 149.[8]panta sestajā daļā paredzētajiem pārkāpumiem, kā arī noteikusi sodu analoģisku 2004.gada 23.novembra lēmumā noteiktajam. Tādējādi atzīstams, ka iestāde faktiski izdevusi analoģiska satura administratīvo aktu. Augstāka iestāde, izskatot apstrīdēšanas iesniegumu, ar 2005.gada 8.aprīļa lēmumu zemākās iestādes lēmumu atzinusi par pamatotu un atstājusi negrozītu.

LAPK 286.panta pirmajā daļā noteikts, ka institūcija (amatpersona), izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā,

pieņem vienu no šādiem lēmumiem: atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida (1.punkts); atceļ lēmumu un nosūta lietu jaunai izskatīšanai (2.punkts); atceļ lēmumu un izbeidz lietu (3.punkts); groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu, taču tā, lai sods netiktu pastiprināts (4.punkts).

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka augstāka iestāde, pieņemot 2005.gada 21.janvāra lēmumu, ir rīkojusies atbilstoši LAPK 286.panta pirmās daļas 2.punktam. Apgabaltiesa uzskata, ka visi iepriekš minētie iestādes lēmumi ir izdoti vienas administratīvās lietas ietvaros. Zemākas iestādes lēmumu apstrīdēšanas jēga, līdz ar to arī LAPK 286.panta pirmās daļas mērķis ir iestādes ietvaros novērst iespējamās kļūdas lēmumu pieņemšanā. Lai arī augstākas iestādes 2005.gada 21.janvārī pieņemtajā lēmumā ir noteikts, pēc kurām tiesību normām pieteicējs saucams pie administratīvās atbildības, apgabaltiesas ieskatā konkrētajā gadījumā šim lēmumam nav galīgā noregulējuma rakstura, jo izpildot tajā noteikto (izskatīt lietu no jauna), zemāka iestāde ir pieņēmusi jaunu lēmumu, kurš ar augstākas iestādes lēmumu atstāts negrozīts. Līdz ar to atzīstams, ka administratīvais akts galīgo noregulējumu konkrētajā administratīvajā lietā ieguvis tieši ar 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003 pieņemšanu. Līdz ar to tiesai jālemj tieši par šā lēmuma tiesiskumu, vienlaikus vērtējot šā procesa ietvaros pieņemtos lēmumus un to kļūdu (ja tādas ir) ietekmi uz galīgo rezultātu. Tādējādi apgabaltiesas ieskatā pirmās instances tiesa nepamatoti izbeigusi lietu daļā, jo visi šās lietas ietvaros pieņemtie lēmumi ir vērtējami kopumā. Iepriekš minēto apsvērumu dēļ apgabaltiesa atzīst par nepamatotu pieteicēja apsvērumu, ka kontrole pār iestādes 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 būtu veicama atsevišķi. Šāds apsvērums apgabaltiesas ieskatā būtu pamatots, ja iestāde administratīvā pārkāpuma lietu nebūtu izskatījusi atkārtoti.

[12] Kā apgabaltiesa jau konstatēja, augstāka iestāde ar 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 noteica, ka pieteicējs ir saucams pie administratīvās atbildības arī saskaņā ar LAPK 149.^{4}panta ceturto daļu.

Pieteicējs uzskata, ka šis lēmums daļā, ar kuru lieta nodota jaunai izskatīšanai, ir prettiesisks un tādējādi radītu arī turpmāk pieņemto lēmumu prettiesiskumu. Šā apsvēruma dēļ pieteicējs arī uzskata, ka kontrole pār 2005.gada 21.janvāra lēmumu Nr.104 veicama atsevišķi.

No administratīvā pārkāpuma protokola ir redzams, ka *R.S.* darbībās 2004.gada 16.novembrī tikuši konstatēti pārkāpumi, kas paredzēti LAPK 149.^{5}panta ceturtajā daļā un 149.^{8}panta sestajā daļā. Atbilstoši minētajam zemāka iestāde pieņēmusi lēmumu.

LAPK 238.^{1}panta pirmajā daļā noteikts, ka, saņemot pieteikumu vai citus materiālus par administratīvo pārkāpumu, šā kodeksa 247.pantā minētajām personām (..) jāsastāda administratīvā pārkāpuma protokols vai jāpieņem viens no šādiem lēmumiem: par lietvedības uzsākšanu administratīvā pārkāpuma lietā (1.punkts); par atteikšanos uzsākt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā (2.punkts); par materiālu nosūtīšanu pēc piekritības (3.punkts); par materiālu nosūtīšanu pašvaldības administratīvajai komisijai (..) (4.punkts). Tādējādi

secināms, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir pamats lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Savukārt, ievērojot LAPK 248.pantā noteikto (administratīvā pārkāpuma protokola saturs) atzīstams, ka lietvedība veicama šajā protokolā konstatētā ietvaros.

Šādos apstākļos apgabaltiesa atzīst, ka 2005.gada 21.janvāra lēmumā Nr.104 nepamatoti tika noteikts, ka *R.S.* saucams pie administratīvās atbildības arī par LAPK 149.[4]panta ceturtajā daļā paredzēto pārkāpumu, jo tāds pārkāpums *R.S.* darbībās 2004.gada 16.novembra administratīvā pārkāpuma protokolā nebija konstatēts. Līdz ar to atzīstams, ka ar minēto lēmumu nepamatoti lieta tika nosūtīta jaunai izskatīšanai zemākai iestādei.

Tajā pašā laikā apgabaltiesas ieskatā konkrētajos apstākļos minētais apstāklis nerada galīgā lēmuma, proti, 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003, prettiesiskumu. Izskatot lietu atkārtoti, zemāka iestāde personu saukusi pie administratīvās atbildības saskaņā ar tām LAPK normām, kuru pārkāpums pieteicēja darbībās konstatēts administratīvā pārkāpuma protokolā. Augstāka iestāde (lietu izskatot atkārtoti) šādu lēmumu atstājusi negrozītu.

Attiecībā uz pieteicēja apsvērumiem apgabaltiesa turklāt norāda, ka lēmuma Nr.104 atcelšanas gadījumā (ievērojot pieteicēja argumentus attiecībā uz šā lēmuma prettiesiskumu), iestādei, ievērojot likumā noteiktos termiņus, būtu tiesības (un pienākums) administratīvā pārkāpuma lietu izskatīt vēlreiz. Šajā gadījumā iestāde to jau ir izdarījusi. Līdz ar to augstākā iestāde savu galīgo vērtējumu šajā lietā pēc būtības ir formulējusi 2005.gada 8.aprīļa lēmumā Nr.1003. Šādos apstākļos, lai arī 2001.gada 21.janvāra lēmums Nr.104 nav atzīstams par tiesisku, tas nevar radīt administratīvā soda atcelšanu vispār. Ņemot vērā arī šos apsvērumus, apgabaltiesas ieskatā nav saprātīgi lemt atsevišķi par 2005.gada 21.janvāra lēmuma Nr.104 un 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003 tiesiskumu.

Apgabaltiesa arī nepiekrīt pieteicēja argumentam, ka lēmums Nr.104 būtu atceļams tikai daļā par lietas nodošanu jaunai izskatīšanai, bet jāatstāj spēkā daļā, ar kuru atcelts zemākas iestādes lēmums. Apgabaltiesa norāda, ka lietas nodošanu jaunai izskatīšanai radīja tikai tas augstākas iestādes uzskats, ka persona jāsauc pie atbildības arī pēc LAPK 149.[4]panta ceturtās daļas. Apgabaltiesas ieskatā šāda lēmuma tiesiskuma izvērtējums (izskatot kā galīgo noregulējumu) nebūtu dalāms atbilstoši pieteicēja norādītajam, proti, nebūtu nošķirama šā lēmuma daļa par zemākas iestādes lēmuma atcelšanu no daļas par lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai, jo no šā lēmuma kopumā ir saprotami atcelšanas iemesli.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka lietā ir pamats vērtēt administratīvo pārkāpumu pēc būtības.

[13] Saskaņā ar LAPK 149.[5]panta ceturto daļu par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, uzliek naudas sodu (..) transportlīdzekļu vadītājiem – no 100 līdz 500 latiem un atņem transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz diviem gadiem, bet transportlīdzekļa vadītājam, kuram nav transportlīdzekļa vadīšanas tiesību,

uzliek naudas sodu no 100 līdz 500 latiem un piemēro aizliegumu iegūt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz diviem gadiem.

Saskaņā ar LAPK 149.[8]panta sesto daļu par šā panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 20 latu apmērā.

Savukārt minētā panta piektajā daļā noteikts, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 10 latu apmērā.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 68.1.punktu transportlīdzekļa vadītājs aptur transportlīdzekli, ja policijas darbinieks (..) dod norādījumu apturēt transportlīdzekli ar skaļruņa palīdzību vai uz konkrēto transportlīdzekļa vadītāju vērsta rokas vai zižļa svārstveida kustību no policijas (..) automobiļa (..).

Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 68.2.punktu transportlīdzekļa vadītājs aptur transportlīdzekli, ja policijas darbinieks (..) dod norādījumu apturēt transportlīdzekli ar horizontāli vērstu roku vai zizli, atrodoties uz (pie) brauktuves. Vienlaikus ar otru roku var dot norādījumus, kuram konkrēti transportlīdzekļa vadītājam un kur jāaptur transportlīdzeklis.

Ceļu satiksmes noteikumu 114.punkts noteic, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalmos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās – 20 km/h.

[14] Apgabaltiesa lietā konstatē, ka 2004.gada 16.novembrī *R.S.*, kurš vadīja automašīnu *Mercedes Benz*, ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, tika apturēts Rīgas rajonā uz HES ceļa. Lietā ir strīds par to, vai *R.S.* minētajā dienā ap plkst.6^{40} vadīja minēto automašīnu pa Maskavas ielu no Jāņogu ielas puses uz Taisno ielu, tādējādi vai šajā vietā un laikā *R.S.* pārkāpa atļauto ātrumu, kā norādīts administratīvā pārkāpuma protokolā, kā arī, vai *R.S.* nepakļāvās, turklāt atkārtoti, inspektora rīkojumam apturēt transportlīdzekli.

[15] Lietā ir turpmāk minētie pierādījumi.

[15.1] 2004.gada 16.novembrī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.KP 003946, kurā konstatēts, ka 2004.gada 16.novembrī plkst.6^{40} *R.S.* vadīja automašīnu *Mercedes Benz*, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, pa Maskavas ielu virzienā no Jāņogu ielas puses uz Taisno ielu ar ātrumu 83 km/h atļauto 50 km/h vietā. Ātrums fiksēts ar radaru Stalker 21747, iespējamais minimālais ātrums 78 km/h. Vadītājs nepakļāvās inspektora rīkojumam apturēt transportlīdzekli un, palielinot ātrumu, turpināja braukt. *R.S.* vadītā automašīna tika aizturēta Rīgas rajonā uz HES ceļa (*lietas lapa 16, 1.sējums*).

[15.2] 2004.gada 16.novembrī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors virsseržants Ģ.Krauja sastādījis dienesta ziņojumu, kurā norādīts, ka, patrulējot kopā ar Ceļu policijas inspektoru virsseržantu O.Miķelsonu, Maskavas ielā starp Jāņogu un Taisno ielu, plkst.6^{40} tika fiksēts, ka automašīna *Mercedes Benz*, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, pārvietojas ar ātrumu 83 km/h atļauto 50 km/h vietā. Cenšoties apturēt automašīnu, tās vadītājs strauji bremzēja, bet pēc tam strauji palielināja ātrumu un turpināja kustību. Policijas darbinieki automašīnai sekoja ar dienesta automašīnu. Automašīna *Mercedes Benz* brauca pa Maskavas ielu, tad strauji nogriezās uz HES ceļu (Doli). Tā kā priekšā brauca vairākas automašīnas, automašīnas *Mercedes Benz* vadītājam bija strauji jābremzē. Šajā brīdī automašīna tika apturēta (*lietas lapa 17, 1.sējums*).

2005.gada 6.janvārī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors virsseržants Ģ.Krauja sastādīja dienesta ziņojumu, kurā norādīts, ka 2004.gada 11.novembrī patrulējis kopā ar Ceļu policijas inspektoru virsseržantu O.Miķelsonu Maskavas ielā posmā starp Jāņogu un Taisno ielu. Plkst.6^{40} pa Maskavas ielu virzienā no Jāņogu ielas uz Taisno ielu, acīmredzami pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu, pārvietojās automašīna *Mercedes Benz*, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*. Automašīna pārvietojās pa otro braukšanas joslu. Lai apturētu transportlīdzekli, Ģ.Krauja izgāja uz pirmās brauktuves joslas un ar apgaismotu zizli deva norādījumu apturēt transportlīdzekli. Automašīnas *Mercedes Benz* vadītājs uz šo žestu nereaģēja un turpināja kustību. Ģ.Krauja iekāpa dienesta automašīnā un sekoja automašīnai *Mercedes Benz*. Tika ieslēgti speciālie gaismas un skaņas signāli, sekošanas laikā Ģ.Krauja ar skaļruni vairākkārt deva norādījumu automašīnas *Mercedes Benz* vadītājam apturēt automašīnu. Sekošanas laikā dienesta automašīnas ātrums sasniedza 160 km/h. Par sekošanu tika ziņots Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes OVN dežūrdaļai. Uzbraucot uz Rīgas HES, automašīnas *Mercedes Benz* vadītājs bija spiests strauji bremzēt. Pārbraucot Doles salas HES, automašīna *Mercedes Benz* apstājās ceļa labajā pusē. Ģ.Krauja vadītājam uzrādīja radara mērījumu. Automašīnas *Mercedes Benz* vadītājs paskaidroja, ka ir braucis no Salaspils puses un norādījumus apturēt transportlīdzekli nav redzējis. Vadītājam tika pieprasīti nepieciešamie dokumenti. Vadītājs bija *R.S.*, kopā ar viņu automašīnā brauca 10-12 gadus vecs pusaudzis. Tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols (*lietas lapa 19, 1.sējums*).

Apelācijas instances tiesas sēdē Ģ.Krauja, nopratināts kā liecinieks, sniedza ziņojumiem analoģiska satura liecību. Norādīja, ka *R.S.* automašīna kopš brīža, kad viņi uzsākuši tai sekot, bijusi apmēram 200-300 metrus viņiem priekšā. Tā visu laiku bijusi liecinieka redzeslokā un liecinieks to nav varējis sajaukt ar citu automašīnu. Bijusi vēl viena *Mercedes Benz* markas automašīna, tomēr liecinieks automašīnu nav sajaucis (*lietas lapa 100-101, 1.sējums*).

2005.gada 6.janvārī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 2.rotas inspektors virsseržants O.Miķelsons sastādīja dienesta ziņojumu, kurā norādīts, ka 2004.gada

15.novembrī pildījis dienesta pienākumus kopā ar Ceļu policijas inspektoru Ģ.Krauju. Tika kontrolēta atļautā braukšanas ātruma ievērošana Maskavas ielā starp Jāņogu ielu un Taisno ielu. Policijas darbinieku atrašanās vieta bija labi apgaismota, Ģ.Krauja atradās ceļa nomalē labi redzamā vietā un ar ātruma mērierīci veica ātruma kontroli. O.Miķelsons atradās pie automašīnas apmēram piecu metru attālumā no Ģ.Kraujas. Plkst.6^{40} redzējis, ka Ģ.Krauja ar apgaismotu zizli mēģina apturēt automašīnu *Mercedes Benz*, valsts reģistrācijas numurs */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, kuras vadītājs ignorēja Ģ.Kraujas prasību apstāties un, palielinot ātrumu, turpināja braukt. Pēc tam Ģ.Krauja piesteidzās pie dienesta automašīnas, savukārt O.Miķelsons, ieslēdzot bākugunis un speciālos skaņas signālus, uzsāka sekošanu automašīnai *Mercedes Benz*. Minētā automašīna visu laiku atradās policijas darbinieku redzeslokā. Sekošanas laikā Ģ.Krauja vairākkārt ar skaļruni deva norādījumu apturēt transportlīdzekli, bet automašīnas *Mercedes Benz* vadītājs uz minētajām prasībām nereaģēja. Sekošanas laikā dienesta automašīna sasniedz ātrumu 160 km/h un šādā ātrumā sekošana turpinājās līdz pat pagriezienam uz Doli (Rīgas HES). Par sekošanu tika ziņots Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes OVN. Uzbraucot uz Rīgas HES, automašīnas *Mercedes Benz* vadītājs bija spiests strauji bremzēt. Ģ.Krauja ar skaļruni deva rīkojumu apturēt transportlīdzekli. Pārbraucot Rīgas HES, automašīnas *Mercedes Benz* vadītājs apturēja transportlīdzekli ceļa labajā pusē. Pēc tam Ģ.Krauja piegāja pie automašīnas *Mercedes Benz* vadītāja un sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu (*lietas lapa 20, 1.sējums*).

[15.3] *R.S.* protokolā par administratīvo pārkāpumu 2004.gada 16.novembrī norādījis, ka ir izbrīnīts par viņam izvirzītajām apsūdzībām, jo norādītajā vietā nav bijis. Viņa [braukšanas] virziens bijis uz Dobeli caur HES. Pēc pirmā pieprasījuma viņš apstājies uz HES tilta (*lietas lapa 16, 1.sējums*).

2004.gada 27.decembra sūdzībā *R.S.* norādījis, ka 2004.gada 16.novembrī vadījis automašīnu *Mercedes Benz*, ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, ar kuru braucis Rīgas rajonā par Rīgas apvedceļu (protokolā minēts kā Rīgas HES). Pēc ceļu policijas darbinieka pirmās prasības apturējis automašīnu. Policijas darbinieku minētajā laikā Rīgā Maskavas ielā ceļa posmā starp Jāņogu ielu un Taisno ielu nav bijis (*lietas lapa 22, 1.sējums*).

Analoģiska satura informāciju pieteicējs norādījis arī pieteikumos tiesai.

Apelācijas instances tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis norādīja, ka pieteicējs protokolā norādītajā laikā un vietā (Maskavas ielā) nav bijis, braucis pa citu ceļu ar atļauto ātrumu. Norādīja, ka policijas darbinieki ir kļūdījušies, iespējams, ka fiksējuši citas automašīnas ātrumu, nav sekojuši pieteicēja vadītajai automašīnai. Pieļāva iespēju, ka policijas darbinieki mēģinājuši saprast, kura automašīna pārkāpj atļauto braukšanas ātrumu, un kļūdaini ir apturējuši pieteicēja vadīto automašīnu. Pēc *R.S.* apturēšanas policijas darbinieki ir atzinuši, ka konkrēto automašīnu ir pazaudējuši citu automašīnu plūsmā. Iespējams, ka policijas darbinieki nepatiesu informāciju snieguši neapzināti (*lietas lapa 96, 1.sējums*).

[16] Izvērtējot policijas darbinieku Ģ.Kraujas sniegtos ziņojumus un liecību tiesas sēdē, kā arī O.Miķelsona ziņojumu, un novērtējot tos kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā (administratīvā pārkāpuma protokolu un *R.S.* sniegtajām ziņām par faktiskajiem apstākļiem), apgabaltiesa atzīst, ka tai nav pamata neticēt Ģ.Kraujas un O.Miķelsona sniegtajām ziņām vai kādu iemeslu dēļ tās vērtēt kritiski. Faktiski gan sākotnējais, gan vēlāk sniegtie ziņojumi ir analoģiska satura. Liecinieks Ģ.Krauja tiesas sēdē apliecināja sniegto ziņu patiesumu. No lietas materiāliem neizriet apstākļi, kas ļautu secināt, ka policijas darbinieki apzināti snieguši nepatiesas ziņas. Pieteicējs norādījis, ka policijas darbinieki varēja kļūdīties neapzināti. Šajā sakarībā no policijas darbinieku ziņojumiem ir redzams, ka tieši pieteicēja automašīnas atrašanās fakts Maskavas ielā konstatēts atbilstoši automašīnas valsts reģistrācijas numuram. Turklāt liecinieks Ģ.Krauja tiesas sēdē norādīja, ka konkrētā automašīna visu sekošanas laiku bijusi viņa redzeslokā. To pašu norādījis arī O.Miķelsons ziņojumā. Tādējādi nav konstatējami apstākļi, kas varētu liecināt par policijas darbinieku kļūdīšanos, kā to norādījis pieteicējs. Turklāt pieteicējs norādījis, ka braucis par Rīgas apvedceļu ar atļauto braukšanas ātrumu, savukārt policijas darbinieki norādījuši, ka pieteicējs, vadot automašīnu, bijis spiests strauji bremzēt tieši pagriešanās uz apvedceļu un citu automašīnu dēļ, kur arī apstājies. Apgabaltiesas ieskatā arī minētie fakti apliecina policijas darbinieku sniegto ziņu, ka pieteicēja vadītā automašīna visu laiku bijusi viņu redzeslokā un to nav sajaukuši ar citu automašīnu, patiesumu.

Pieteicēja sniegtie paskaidrojumi iepretim policijas darbinieku sniegtajām ziņām ir pretrunīgi. Apgabaltiesa uzskata, ka pieteicējam var būt subjektīvs iemesls sniegt nepatiesu informāciju par faktiskajiem apstākļiem, proti, lai izvairītos no atbildības. Apgabaltiesa atzīst, ka šāds pieņēmums nav izdarāms pats par sevi, tomēr ņemot vērā, ka policijas darbinieku sniegto ziņu patiesums konkrētajā gadījumā nav apšaubāms objektīvu vai subjektīvu iemeslu dēļ, apgabaltiesa lielāku ticamību piešķir policijas darbinieku Ģ.Kraujas un O.Miķelsona sniegtajām ziņām dienesta ziņojumos un Ģ.Kraujas liecībai tiesas sēdē.

Pieteicējs norādījis, ka policijas darbinieku ziņojumi nav uzskatāmi par pierādījumiem lietā. Apgabaltiesa šādam viedoklim nepiekrīt. LAPK 243.pantā noteikts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā (pirmā daļa). Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskajiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video un tamlīdzīgi) (otrā daļa). No minētajām tiesību normām ir secināms, ka pierādījumi ir ziņas par faktiem. Savukārt pierādījuma līdzeklis ir atkarīgs to tā, kādā veidā šīs ziņas ir

fiksētas jeb nostiprinātas. Nav šaubu par to, ka policijas darbinieka ziņojumos tiek sniegtas ziņas par faktiem, turklāt tās fiksētas rakstveidā, proti, dokumentā. LAPK 243.pants tieši nerunā par rakstveida pierādījumiem, tajā pat laikā runā par dokumentiem. Savukārt APL 167.pantā noteikts, ka rakstveida pierādījumi ir ziņas par faktiem, kuriem ir nozīme lietā, un šīs ziņas ar burtu, ciparu un citu rakstveida zīmju vai tehnisku līdzekļu palīdzību ierakstītas dokumentos, citos rakstos, kā arī attiecīgās ierakstu sistēmās (audio, videomagnetofonu lentes, datoru disketes, kompaktdiski, digitālie videodiski). Atbilstoši minētajam policijas darbinieku dienesta ziņojumi ir atzīstami par rakstveida pierādījumiem un izmantojami lietas izspriešanā. Lietas izskatīšanā būtiska ir pierādījumu pārbaude. Tādējādi šāda rakstveida pierādījumu pārbaude, ja par tā saturu (ziņām par faktiem) ir strīds, ir veicama, nopratinot tā sniedzēju tiesas sēdē kā liecinieku. Apgabaltiesa piekrīt, ka pirmās instances tiesai bija pienākums policijas darbiniekus nopratināt tiesas sēdē, it īpaši, ja bija strīds par faktiem. Tomēr apgabaltiesas ieskatā minētā neizpilde pati par sevi nevar novest pie personas atbrīvošanas no atbildības. Apgabaltiesa, izskatot apelācijas sūdzību, lietu izskata pēc būtības, tādējādi veic pierādījumu pārbaudi. Apgabaltiesa tiesas sēdē nopratināja liecinieku Ģ.Krauju un šīs liecības novērtēja. Savukārt O.Miķelsona nopratināšana nav iespējama, jo minētā persona ir mirusi. Šādos apstākļos apgabaltiesas ieskatā arī O.Miķelsona sniegtais dienesta ziņojums ir vērtējams kā pierādījums (rakstveida), vērtējot to kopsakarā ar pārējiem pierādījumiem. Šajā sakarībā apgabaltiesa atzīst, ka tajā sniegtās ziņas atbilst gan Ģ.Kraujas ziņojumos un liecībā sniegtajām ziņām, gan administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajam, tādējādi nav pamata tās apšaubīt.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka lietā ar administratīvā pārkāpuma protokolu, Ģ.Kraujas ziņojumiem un liecību, O.Miķelsona ziņojumu ir pierādīts fakts, ka *R.S.* 2004.gada 16.novembrī ap plkst.6^{40} automašīnu *Mercedes Benz*, ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsts valsts reģistrācijas numurs/*, vadīja pa Maskavas ielu virzienā no Jāņogu ielas puses uz Taisno ielu, pārkāpjot atļauto ātrumu.

[17] Pieteicējs norādījis, ka policijas darbinieku 2005.gada 6.janvārī sniegtie ziņojumi nav izmantojami kā pierādījumi, jo tie iegūti sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas procesā. Pieteicējs uzskata, ka tādējādi iestādes rīcība bijusi vērsta uz pieteicēja vainas pierādīšanu, iestāde nav pieļāvusi iespēju pieteicējam nelabvēlīgo administratīvo aktu atcelt. Pieteicējs, tulkojot LAPK 246.panta pirmo daļu un 248.panta pirmo, trešo un ceturto daļu, kā arī 243.pantu un LAPK 19.nodaļu, nonāk pie secinājuma, ka administratīvā pārkāpuma protokolam ir duāla jēga, proti, vienlaikus tas kalpo par pierādījumu lietā un vienlaikus fiksē valsts pārvaldes iestāžu izvirzītās likumpamatotās pretenzijas par hipotētisko administratīvo pārkāpumu.

Apgabaltiesa piekrīt šādai atziņai, tomēr nepiekrīt, ka no minētā izriet aizliegums iestādei apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas laikā iegūt pierādījumus. Lēmuma apstrīdēšanas jēga, kā apgabaltiesa jau norādīja, ir iestādei (augstākai) pašai vēlreiz pārskatīt tās pieņemtā lēmuma tiesiskumu. Tādējādi šāda procesa ietvaros iestādei ir tiesības (un pienākums) objektīvi

noskaidrot lietas apstākļus. Apgabaltiesas ieskatā tādējādi iestāde nav pilnībā ierobežota ar tiem pierādījumiem, ko tā ieguvusi sākotnēji. Iestāde apstrīdēšanas procesā nevar pieņemt personai nelabvēlīgāku lēmumu, tomēr pierādījumu iegūšana pati par sevi nav saistāma tieši ar nelabvēlīgāka lēmuma pieņemšanu, bet gan ir saistāma ar objektīvu apstākļu noskaidrošanu. Ievērojot pieteicēja teoriju, varētu rasties situācija, ka iestāde nav tiesīga iegūt pierādījumus, kuri, tieši pretēji, varētu būt pamats personai labvēlīgāka lēmuma pieņemšanai.

Turklāt apgabaltiesa norāda, ka attiecībā uz *R.S.* administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēto atrašanās vietu un laiku policijas darbinieku 2005.gada 6.janvārī sniegtie ziņojumi ir analoģiska satura sākotnējam Ģ.Kraujas ziņojumam un administratīvā pārkāpuma protokolā konstatētajam.

[18] Pieteicējs norādījis, ka viņam nav dota iespēja iepazīties ar papildus iegūtajiem pierādījumiem. Apgabaltiesa atzīst par pamatotu argumentu, ka personai ir tiesības zināt tos pierādījumus, uz kuru pamata pieņemts lēmums. Pretējā gadījumā, kā to norādījis pieteicējs, tiktu pārkāpts procesuālā taisnīguma princips. Tomēr konkrētajā gadījumā apgabaltiesas ieskatā šādam argumentam nav izšķirošas nozīmes. Procesuāli pārkāpumi lēmuma pieņemšanā rada lēmuma prettiesiskumu un atcelšanu tad, ja tiem ir tieša un būtiska ietekme uz rezultātu. Tas ir, ja tiesību normas tieši paredz lēmuma atcelšanu konkrētā procesuālā pārkāpuma gadījumā vai arī, ja rezultāts būtu personai labvēlīgāks, ja šādu pārkāpumu nebūtu. Kā apgabaltiesa jau atzina, šajā lietā pierādījumi (policijas darbinieku 2005.gada 6.janvāra ziņojumi), kurus iestāde līdz 2005.gada 21.janvāra lēmuma Nr.104 pieņemšanai nepaziņoja pieteicējam, attiecībā par *R.S.* administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēto atrašanās vietu un laiku bija analoģiska satura tiem pierādījumiem (policijas darbinieka 2004.gada 16.novembra ziņojumam un administratīvā pārkāpuma protokolam), kuri tika izmantoti, pieņemot sākotnējo lēmumu. Līdz ar to nav atzīstams, ka pieteicēja sākotnēja neiepazīstināšana ar 2005.gada 6.janvāra ziņojumiem varētu radīt pārsūdzētā lēmuma atzīšanu par prettiesisku pēc būtības. Turklāt pēc 2005.gada 21.janvāra lēmuma izdošanas un lietas atkārtotas izskatīšanas laikā gan zemākā, gan augstākā iestādē, *R.S.* šie pierādījumi nepārprotami bija zināmi. Tajā pat laikā pieteicējs 2005.gada 3.marta sūdzībā par 2005.gada 3.februāra lēmumu nav izteicis savus apsvērumus attiecībā uz šiem ziņojumiem, kaut gan viņam tāda iespēja un tiesības bija.

Pieteicējs norādījis, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nav tikušas norādītas svarīgas ziņas, piemēram, liecinieki. Arī šā iemesla dēļ pieteicējs uzskata, ka policijas darbinieku ziņojumi nav uzskatāmi par pierādījumiem. Apgabaltiesa šādu argumentu atzīst par nepamatotu.

Pieteicējs atsaucies uz Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumu N.484 „Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu un naudas soda kvīts veidlapu izgatavošanas kārtība" 4.6., 4.11., 4.14.punkta pārkāpumu. Šo noteikumu 4.punktā noteikts, ka administratīvā pārkāpuma protokola veidlapā (..) var būt tipogrāfiski iespiestas rindas, kurās ierakstāma pārkāpuma būtība (4.6.punkts), ziņas par protokolam pievienotajiem dokumentiem (4.11.punkts),

ziņas par lieciniekiem un/vai cietušajiem (vārds, uzvārds, paraksts) (4.14.punkts).

Apgabaltiesa norāda, ka minētie noteikumi atbilstoši to 1.punktam nosaka administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu (..) paraugus, kā arī šo veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtību. Apgabaltiesa secina, ka minēto noteikumu mērķis ir cits atšķirībā no tā, uz ko norādījis pieteicējs. Citiem vārdiem, šie noteikumi nenosaka un no tiem neizriet administratīvā pārkāpuma protokolā uzrādīto ziņu un informācijas nesaraujama saistība ar vēlāk izmantojamiem pierādījumiem.

LAPK 248.panta pirmajā daļā noteikts protokola par administratīvo pārkāpumu saturs, proti, tajā ietveramās ziņas. Minētā tiesību norma neparedz obligātu pienākumu tajā norādīt iespējamos lieciniekus.

Turklāt no lietas materiāliem ir redzams un par to nav strīda, ka konkrētajos apstākļos nav bijuši liecinieki, kuri norādāmi protokolā. Arī pieteicējs uz tādiem nav norādījis. Apgabaltiesas ieskatā lieciniekа statusā administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādāmas personas, kas redzējušas notikumu (tajā skaitā, policijas darbinieku konstatēto pārkāpumu) vai kurām ir ziņas par to. Tomēr protokolā šādā veidā nav norādāmi policijas darbinieki, kuri veikuši dienesta pienākumus, to ietvaros konstatējuši administratīvo pārkāpumu un sastādījuši protokolu. Turklāt liecinieku norādīšanas protokolā mērķis ir jau sākotnēji fiksēt informāciju par to, kādi pierādījumi un no kādiem avotiem ir iegūstami. Tomēr iestāde faktisko apstākļu objektīvā noskaidrošanā nevar būt ierobežota tikai ar tiem pierādījumiem, uz kuriem izdarīta atsauce administratīvā pārkāpuma protokolā.

[19] Pieteicējs uzskata, ka atzīts par vainīgu tāda administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kurš protokolā nav konstatēts, proti, tieši par atkārtotu nepakļaušanos policijas darbinieka prasībai. Pieteicējs šajā sakarībā norādījis, ka informāciju par atkārtotu nepakļaušanos ietver tikai policijas darbinieku ziņojumi, bet nevis protokols, tādējādi šāda pārkāpuma objektīvā puse nav konstatējama arī turpmāk lēmumu pieņemšanas laikā.

LAPK 248.panta pirmajā daļā noteikts, ka protokolā par administratīvo pārkāpumu, cita starpā, norāda pārkāpuma būtību. Apgabaltiesa piekrīt pieteicēja viedoklim, ka LAPK 248.panta pirmās daļas jēga, turklāt tulkojot to kopsakarā ar šā paša panta trešo un ceturto daļu, ir nodrošināt personas tiesības zināt pilnīgi sava pārkāpuma būtību jeb objektīvo pusi, lai, cita starpā, pilnvērtīgi realizētu savas tiesības.

Apgabaltiesa konstatē, ka administratīvā pārkāpuma protokolā šajā sakarībā norādīts – „vadītājs nepakļāvās uz ceļa policijas inspektora apturēt transporta līdzekli un palielinot ātrumu turpināja braukt. Vadītājam sekojot tika apturēta automašīna Rīgas rajonā uz HES ceļa". Turklāt protokolā šajā sakarībā norādīts, ka *R.S.* izdarījis Ceļu satiksmes noteikumu 68.1. un 68.2.punkta un LAPK 149.^{5}panta ceturtās daļas pārkāpumu.

Apgabaltiesa uzskata, ka, lai arī protokolā tiešā tekstā nav ierakstīti vārdi „nepakļāvās atkārtotai (vai vairākkārtējai) prasībai", no tajā ietvertā kopumā nepārprotami ir secināma *R.S.* atkārtota (turpināta) nepakļaušanās policijas

darbinieka prasībai automašīnu apturēt. Proti, pirmā prasība apturēt automašīnu protokolā norādīta tieši. Savukārt par atkārtotu (vairākkārtēju) prasību un pieteicēja nepakļaušanos tai liecina protokolā ietvertais teksts „vadītājam sekojot, tika apturēta", turklāt lasot to kopsakarā ar protokolā norādītajām tiesību normām, proti, Ceļu satiksmes noteikumu 68.1. un 68.2.punktu un LAPK 149.^{5}panta ceturto daļu. Turklāt LAPK 149.^{5}panta ceturtajā daļā attiecībā uz personas nepakļaušanos atkārtotai (vairākkārtējai) prasībai apturēt transportlīdzekli ietverta arī atsauce uz tādu personas darbību kā bēgšanu. Šajā sakarībā par *R.S.* nepakļaušanos atkārtotai (vairākkārtējai jeb turpinātai) prasībai administratīvā pārkāpuma protokolā liecina vārdi „nepakļāvās (..) un, palielinot ātrumu, turpināja braukt", lasot tos kopā ar vārdiem „vadītājam sekojot, tika apturēta".

Apgabaltiesa atzīst par pamatotu argumentu, ka administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumos par soda piemērošanu personas darbības ir konstatējamas precīzi un nepārprotami. Tajā pašā laikā neprecizitāte, kuras dēļ tomēr kopumā personas konstatētās darbības ir nepārprotami saprotamas, pati par sevi nevar radīt situāciju, ka persona tiek no soda atbrīvota.

Apgabaltiesa arī nepiekrīt pieteicēja iebildumiem, ka pārkāpuma objektīvā puse būtu konstatēta tikai ar 2005.gada 6.janvāra policijas darbinieku ziņojumiem. Ņemot vērā iepriekš šajā punktā secināto, apgabaltiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokolā un policijas darbinieku 2005.gada 6.janvāra ziņojumos nav konstatējamas pretrunas. Apgabaltiesa atzīst, ka šajos ziņojumos faktiskie apstākļi ir atspoguļoti izvērsti, tomēr tie ir atbilstoši protokolā norādītajam.

[20] Pieteicējs apelācijas sūdzībā norādījis uz APL 150.panta pārkāpumu, kā arī 161.panta trešo daļu.

APL 150.panta pirmajā daļā noteikts, ka iestādei jāpierāda tie apstākļi, uz kuriem tā atsaukusies kā uz savu iebildumu pamatojumu. Savukārt šā panta otrajā daļā noteikts, ka iestāde var atsaukties tikai uz tiem pamatojumiem, kuri minēti administratīvajā aktā. Apgabaltiesa konkrētajos apstākļos nesaskata minēto tiesību normu pārkāpumu. Iestāde ne pārsūdzētajā lēmumā (2005.gada 8.aprīļa lēmums Nr.1003), ne tiesā nav atsaukusies uz tādu pamatojumu, kas attiecīgi nebūtu ietverts sākotnējā lēmumā vai tā galīgajā noformējumā. Turklāt, kā apgabaltiesa jau atzina [16], iestāde ir pierādījusi tos apstākļus, uz kuriem atsaukusies.

APL 150.panta ceturtajā daļā noteikts, ja administratīvā procesa dalībnieku iesniegtie pierādījumi nav pietiekami, tiesa savāc tos pēc savas iniciatīvas.

Šā panta pārkāpums konkrētajā gadījumā pirmās instances spriedumā ir atzīstams tik daudz kā liecinieku nenopratināšana tiesas sēdē. Tomēr apgabaltiesa jau atzina, ka konkrētajos apstākļos minētais nevar būt pamats personas atbrīvošanai no atbildības [16]. Lielākā mērā šā panta pārkāpums nav konstatējams, jo citi pierādījumi lietā nav iegūstami.

APL 161.panta trešajā daļā noteikts, ja citu pierādīšanas līdzekļu nav vai arī tie nav pietiekami droši, pieteicējs – fiziskā persona ar zvērestu var apstiprināt savus paskaidrojumus.

Apgabaltiesas ieskatā šāds pierādīšanas līdzeklis konkrētajā lietā nav izmantojams. Fiziskās personas zvērests ir uzskatāms par izņēmuma pierādīšanas līdzekli. Šajā gadījumā šāds izņēmuma stāvoklis nav konstatējams, jo lietā ir pierādījumi, kas apliecina *R.S.* vainu protokolā norādīto administratīvo pārkāpumu izdarīšanā [15], [16]. Nav pamata atzīt, ka šie pierādījumi nav pietiekami.

[21] Pieteicējs norādījis, ka lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā ir taisījušas divas personas ar diviem dažādiem rokrakstiem, lai gan tajā norādīts, ka to taisījusi viena persona.

Apgabaltiesa atzīst, ka nav nozīmes apstāklim, kura persona lēmumu ir sagatavojusi tehniski. No lietas materiāliem ir redzams, ka 2005.gada 3.februāra lēmumu ir pieņēmusi Rīgas pilsētas Ceļu policijas priekšnieka vietniece S.Grīnberga (*lietas lapa 28, 1.sējums*).

[22] Pieteicējs norādījis, ka 2005.gada 21.lēmums Nr.104 un 2005.gada 8.aprīļa lēmums Nr.1003 pieņemts bez pieteicēja piedalīšanās.

Izdodot administratīvo aktu, ir būtiski, lai personai, attiecībā uz kuru tas tiek izdots, būtu zināms par lietas izskatīšanu, kā arī, lai personai būtu iespēja sniegt paskaidrojumus un pierādījumus (tiesības tikt uzklausītam).

No lietas materiāliem ir redzams, ka, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, pieteicējam ticis paziņots par lietas izskatīšanas vietu un laiku, par ko pieteicējs parakstījies (*lietas lapa 16, 1.sējums*). Līdz ar to ir secināms, ka iestāde ir izpildījusi pienākumu paziņot par lietas izskatīšanas laiku un vietu. Nepiekrītot zemākās iestādes lēmumam, pieteicējs ir iesniedzis sūdzību (gan par 2001.gada 23.novembra, gan 2005.gada 3.februāra lēmumu), tādējādi izsakot savus apsvērumus par pieņemto lēmumu un lietas apstākļiem. Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka personas viedoklis iestādei nebūtu zināms jeb, citiem vārdiem, ka persona nebūtu uzklausīta.

Apgabaltiesa piekrīt viedoklim, ka iestādei pēc iespējas vairāk ir jānoskaidro personas viedoklis un argumenti pirms lēmuma izdošanas. Tomēr šajā lietā ir redzams, ka pieteicēja rīcībā nekādas papildu ziņas vai pierādījumi bez tiem, ko viņš norādījis jau sākotnējā paskaidrojumā, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, nav bijuši. Līdz ar to nav atzīstams, ka pieteicēja atkārtota neuzklausīšana būtu varējusi novest pie nepareiza lēmuma pieņemšanas.

[23] Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa atzīst, ka nav pamata pārsūdzēto 2005.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.1003 atzīt par prettiesisku.

[24] LAPK 149.^{5}panta ceturtās daļas sankcija ir naudas sods no 100 līdz 500 latiem un transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana uz diviem gadiem.

LAPK 149.^{8}panta sestās daļas sankcija ir naudas sods 20 lati.

LAPK 35.panta otrajā daļā noteikts, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu. Atbilstoši minētajam konkrētajā gadījumā sods nosakāms LAPK 149.[5]panta ceturtās daļas sankcijas ietvaros.

Iestāde *R.S.* piemērojusi naudas sodu 200 latus un visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 24 mēnešiem. Apgabaltiesa norāda, ka LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā paredzētā transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana uz diviem gadiem ir uzskatāma par obligāto administratīvo aktu, ja konstatēta personas vaina šā pārkāpuma izdarīšanā. Citiem vārdiem, likumdevējs ir noteicis konkrētu sodu un tā ilgumu, kas samazina iestādes rīcības brīvību līdz minimumam. Līdz ar to atzīstams, ka iestāde pamatoti *R.S.* piemērojusi visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 24 mēnešiem.

Savukārt nosakot naudas sodu, ņemot vērā piemērotajā pantā noteikto iespējamo apmēru, iestādei jāizdod satura izvēles administratīvais akts. Citiem vārdiem, iestādei ir pienākums noteikt naudas sodu, konstatējot administratīvo pārkāpumu, bet tai jāievēro LAPK 32.-34.panta noteikumi, nosakot konkrētu tā apmēru.

Šajā sakarībā iestāde pārsūdzētajā lēmumā norādījusi uz pieteicēja vairākkārtēju administratīvo sodāmību ceļu satiksmē. Apgabaltiesa atzīst, ka minētais apstāklis atbilstoši LAPK 32.panta otrajai daļai ir atzīstams par pieteicēja personu raksturojošu ceļu satiksmē. Tādējādi atzīstams, ka iestāde ir ievērojusi tai tiesību normās noteiktos pienākumus soda noteikšanā un tās lēmums ir atzīstams par pamatotu un samērīgu.

Pieteicējs norādījis, ka ne iestāde, ne tiesa nav izlēmusi lietu daļā par 149.[5]panta ceturtās daļas piemērošanu. Apgabaltiesas ieskatā šādā daļā lietā nav izbeidzama lietvedība, kā to norāda pieteicējs, jo tā nav tikusi ierosināta. Apgabaltiesa jau atzina, ka 2005.gada 21.janvāra lēmumā Nr.104 nepamatoti tika atzīts, ka *R.S.* saucams pie administratīvās atbildības arī pēc šīs tiesību normas. Tomēr šis lēmums nav uzskatāms par lietas ierosināšanas lēmumu pēc šā panta. Savukārt noslēdzies konkrētais administratīvais process ir ar augstākas iestādes 2005.gada 8.aprīļa lēmumu Nr.1003, par kuru tiesai jālemj.

[25] Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pamatoti noraidīja *R.S.* pieteikumu par iestādes 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003 atcelšanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atzīt par nepamatotu un noraidīt *R.S.* sūdzību (pieteikumu) par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2005.gada 8.aprīļa lēmuma Nr.1003 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja (paraksts) V.Kakste

Tiesneses (paraksts) Z.Kupce

(paraksts) L.Vīnkalna

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese V.Kakste
Rīgā, 2007.gada 19.martā